

Prof. dr. Jean Ciută:

„Cu toată îndrăzneala, cu toată hotărârea, cu toată legitimitatea, pentru Casa-Muzeu Vasile Alecsandri din Bacău!”

Ioan Dănilă: – Domnule profesor doctor Jean Ciută, ne întorcem în timp la anul 1997, când erați președintele Comisiei pentru activități științifice, învățământ, cultură, sport și agrement din cadrul Consiliului Județean Bacău. Atunci mi-ați încredințat o scrisoare pe care urma să i-o înmânez, în București, Floricăi Urziceanu (fiica generalului Dragomir Badiu, ultimul proprietar al Casei „Vasile Alecsandri”), cu următorul conținut: *„Stimată doamnă Florica Urziceanu, // În ordinea mai multor demersuri care întăresc tradiția culturală a Bacăului, o zonă deosebit de generoasă sub aspect spiritual, dorind să restituim circuitului culturii memoria unor personalități, precum și spații care sunt sau pot deveni culturale, ne adresăm bunăvoinței dumneavoastră spre a fi de acord ca imobilul din strada George Apostu, nr. 9, din municipiul Bacău, să devină, prin efortul factorilor de decizie de pe plan local și județean, un spațiu muzeistic, conform anexei emise de forurile în drept. // Cu mulțumiri respectuoase” și urmează semnătura dumneavoastră și cea a secretarului Comisiei, prof. Victor Mitocar. Am făcut acel drum în Capitală, urmând ca din Gara de Nord să o sun pe doamna Urziceanu, după cum ne înțelesesăm telefonic, și să mă dirijeze spre locuința ei din strada Lotrioara. Convorbirea de pe peron a fost o lovitură: mi s-a spus că nu mai are intenția de a purta un dialog cu Bacăul,*

asa că am luat primul tren și m-am întors acasă. Puteți relua acea pledoarie?

Jean Ciută: – O reluăm cu toată dragostea și cu toată bu-

curia pentru că Bacăul trebuie să aibă această casă de cultură, casă memorială a ctitorului celui născut în orașul nostru, Vasile Alecsandri. Este o mândrie pentru noi, iar amintirea lui trebuie să fie și să dăinuiească peste generații și generații. Pentru că nu se poate ca încurcăturile care s-au făcut uneori datorită stării de birocrație care mai dănuie în societate...

I. D.: – **Și slăbiciunilor omenеști...**

J. C.: – Și slăbiciunilor, da. S-a întârziat momentul care să ducă la îndeplinire dorințele nu numai ale băcăuanilor, ci ale tuturor românilor, pentru că el atunci când mulțumește băcăuanilor că l-au ales în Divanul Ad-Hoc al Moldovei, spune: „Mă simt onorat și cu recunoștință deplină pentru acei care s-au situat în lupta pentru Unirea Principatelor la cel mai înalt nivel posibil și sunt recunoscător pentru faptele lor, care au condus la realizarea Principatelor Unite”. Și-acuma cum, acest Vasile Alec-

sandri să nu fie în condițiile de astăzi rememorat și adus în actualitate pentru noi, dar îndeosebi pentru cei de mâine? Nu se poate ca, indiferent în ce stare a evoluat situația locului aceluia în care s-a născut marele „bard de la Mircești”, Vasile Alecsandri, să nu revigoreze în actualele condiții, spre cinstea tuturor românilor, nu numai a băcăuanilor.

I. D.: – **Domnule profesor, există acum propunerea ca această clădire să fie radiată de pe Lista monumentelor istorice și evident să urmeze demolarea ei. Sunteți de acord?**

J. C.: – Dar cine-a putut – să mă iertați de expresie! –, cine-a putut să facă o astfel de negliobie, că nu poate fi considerată altcumva? Să fie radiată de pe Lista monumentelor istorice o casă a unui mare fiu român, cel care a scris *Cântecul gintei latine*: „Latina gintă e regină/ Într-ale lumii ginte mari” și care a luat la Montpellier premiul întâi pentru poezia aceasta? Nu se poate! Autoritățile actuale ale Ministerului Culturii și cele locale în primul rând trebuie să acționeze cu hotărâre și cu curaj pentru a îndeplini o faptă care trebuie...

I. D.: – **De fapt, a o opri.**

J. C.: – Da, a opri o faptă care să înlăture realizarea a ceea ce se așteaptă de ani și ani de zile: Casa-Muzeu „Vasile Alecsandri”.

I. D.: – **Are Bacăul clădiri vechi din secolul al XIX-lea, cum este aceasta?**

J. C.: – Din câte știu eu, nu. Unii mai spun că n-ar fi chiar casa în care s-a născut, c-ar fi fost

„Cu toată îndrăzneala, cu toată hotărârea, cu toată legitimitatea, pentru Casa-Muzeu Vasile Alecsandri din Bacău!”

pe locul unde s-a clădit ulterior Casa de Cultură. Nu contează câțiva metri distanță, dar este prototipul, este simbolul casei exact ca aceea în care „bardul de la Mircești” s-a născut. Nu avem altceva. Și așa Bacăul – trebuie să o spun cu părere de rău – nu prea se bucură de edificii vechi.

I. D.: – Nu că „nu prea”; este foarte sărac. Au spus-o arhitecții.

J. C.: – Când am fost la Botoșani, la Roman chiar, la Piatra-Neamț, am văzut astfel de edificii. Iar Bacăul, nu. Nu se poate. Este ceva inexplicabil. Și trebuie să se dea curs cu toată îndrăzneala, cu toată hotărârea, cu toată legitimitatea care se impun pentru un astfel de act de cultură.

I. D.: – Avem nevoie de simboluri (reiau ideea dumneavoastră). Chiar dacă n-ar fi casa lui Alecsandri, este o mărturie a secolului XIX. Este în perimetrul fostelor case ale vornicului Vasile Alecsandri, tatăl poetului care s-a născut în Bacău la 14 iunie 1818. E nevoie să păstrăm acest simbol, câtă vreme el există. Este inuman, este anticreștinesc să-l distrugem.

J. C.: – Corect. Casa Memorială „Vasile Alecsandri”, Muzeul de literatură, de istorie, cum îl vom denumi noi ulterior, să fie lăcașul de întâlnire sub egida aceluia care a cântat așa de frumos „Deșteptarea României”; deșteptarea României, nu numai a Bacăului.

I. D.: – În perioada interbelică acolo a funcționat Casa de Sfat și Cetire „Vasile Alecsandri”, pusă la cale de Dragomir Badiu, ultimul proprietar al ca-

sei, cel care se mândrea peste tot că locuiește în casa lui Vasile Alecsandri. A fost unul dintre primele focare de cultură ale Bacăului spiritual.

J. C.: – Noi sub egida lui Vasile Alecsandri nu prea mai avem mare lucru...

I. D.: – Sigur că da. „Ateneul cultural”, de la o sută de metri, a ars și nu mai știe nimeni despre el, așa că această clădire este de fapt ea însăși o istorie, o sinteză de istorie culturală a Bacăului.

J. C.: – Un reper din toate punctele de vedere.

I. D.: – În anul 2013 ați publicat în ziarul „Deșteptarea”, la rubrica „Bacăul vorbește”, un medalion dedicat lui Benjamin Franklin și îl încheiați cu referire la casa memorială dedicată lui din prima capitală a Americii, Philadelphia. Iată că alții au grijă de trecutul lor, deși este un trecut recent. Este lumea nouă.

J. C.: – Am avut fericita ocazie de a vedea casa aceea cu

ani în urmă, precum și piatra unde au semnat el și ceilalți întemeietori, gânditori ai Statelor Unite ale Americii. Au făcut constituția, care după două sute și mai bine de ani are valabilitate și în zilele noastre. Ei, cum astfel de oameni pot să-și valorifice trecutul lor istoric și cultural din toate punctele de vedere, iar noi să stăm cu prezența unui atât de mare om de cultură și să nu putem să o aducem la valorificarea adevărată?

I. D.: – Vă mulțumim, domnule profesor, și sperăm să fim auziți.

J. C.: – Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă dea putere să continuați fără teamă de nimic, pentru că triumful trebuie să ne aparțină.

Dialog de Ioan DĂNILĂ

Transcriere: stud. Valentina Bătrînu, Facultatea de Litere a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău; activitate în cadrul practicii de specialitate.

Una din imaginile jalnice ale clădirii ce ar fi trebuit să fie de mult Casa Memorială „Vasile Alecsandri”